

PERIÓDICH SATÍRICH,
 HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y BITEBABI
 DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
 Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

JOAQUÍM M. BARTRINA.

Fou un talent: morí jove,
 deixant son renom fixat
 en escrits plens d' elegancia,
 y de originalitat.

Ell mateix en lo seu *Algo*
 va aixecarse un monument,
 conjunt de ciencia, amargura,
 penetració y sentiment.

AMOR FULMINANT.

Es la enfermetat de moda.

La gacetilla dels diaris s' ha convertit en un registre interminable dels atachs d' aquesta naturalesa.

Senyoras honestas, y per anyadidura casadas, que assaltadas repentinament per aquesta furia amorosa, impropia del seu deber y, sobre tot, de la estació, abandonan heroicament als seus marits per anarsen á probar aventuras ab un cosí carnal, ó ab un simple conegut tan calavera com un cosí.

Senyoretas puras, candorosas é ignocents, que sortidas apenas del colégi y desbaratadas ab la lectura de novelas entretingudas, inofensivas é ilustradas ab cromos y grabats, fugen de la insupportable inquisició paterna, ahont no hi ha més que pá, ví, carn y altres aliments, preferint la dolsa companyia d' un galan ab las botas destalonadas y sense pèl á la cara, que las porta á un lloch poétich, misteriós y retirat, ahont si no hi ha pá ni ví, hi ha en cambi lo que val més que aixó; amor, idealisme, romanticisme y altrás cosas que acaban en *isme*... quan no acaban pitjor.

Criadas que festejavan ab un soldat de caballería, y desapareixen ab un picapedré.

Ninyeras que 's deixavan requebrar...—y 'm quedo á *requebrar* per prudencia...pèl senyoret, y fugen ab un sastre cessant... y ab los cuberts de plata de la casa.

¡Oh, l' amor, l' amor!

Ja tenia rahò aquella comedia de màgica:

«Todo lo puede el amor... ó sea la pata de cabra.»

NITS DE LLUNA.

Colecció de poesias per FREDERICH SOLER (PITARRA) ab un prólech de V. Almirall é ilustracions de Pellicer. Un preciós tomo de 200 páginas. Preu 2 pessetas.—Se ven en totas las llibrerías de Barcelona, en la de Lopez, Rambla del Mitj, 20, y á casa 'ls corresponsals d' aquest periódich.

En las donas tot va aixís: á rampells.

Quan comensan ab una déria, no la deixan fins que 'l cor los diu prou.

Fa algun temps la van pegar per tirar ampollas de vidriol á la cara dels homes que 'ls hi havían fet alguna picardia. La innovació 'ls va fer gracia, y d' ampollas rebatudas per las caras masculinas... ¡demanin! Un fabricant de productes químichs vá assegurar-me que l' oli de vidriol havia arribat á encarirse de resultas d' aquesta moda.

Després va venir la epidemia de las *toreras*. ¡Si 'n sortian de *majas* més ó menos lletjas y de *diestras* sense destresa! La sort va ser que 'ls toros, á copia de trastassos, van lograr convéncelas de que no servían pèl ofici, y las pobras noyas van tornar al bon camí, es á dir á ribetejar botinas ó á rentar plats.

Ara, per fi, ha aparegut la malura amorosa, y com que aquest mal es com la *sarna*, que *con gusto no pica*, resulta que 'l éxit ha sigut grandios y las conseqüencias atosment terribles.

No se sent parlar de res més.

Entre aixó y la fatxada de la Catedral, hi ha tela tallada per dias.

Las donas corran de Sant Pere á Sant Pau comunicantse las últimas novedats sobre l' assumpto.

—¿Qué no ho sab? A Valencia n' ha fugit un altra, á Sevilla dugas y á Galicia mitja dotzena.

—¡Oh! ¿qué compon aixó? ¿No ha sentit parlar de la de Madrit?

—¿Una de nova?

—¡Y tal! Ara mateix m' ho han contat. Es tot una historia. Ella, com ja compendrà era casada...

—¡Ah! ¡casada! ¡quín *arrojo!* Conti, conti, que 'l cor se me 'n hi vá.

—Era casada y ¡res! va tenir una *dibilitat* per un jovenet de molt bona casa. Lo marit va ensumar la qüestió, va sorprendrels y jells que sí! clavan una tunda al marit, fan una *picotilla* de tot lo de la casa y se 'n van á América ab lo primer tren.

—¡Ay! ¡si una poguès ferho!

—¿Aixó de fugir á América?

—Sí; y alló de clavar una tunda al marit, y... y...

—Ja, ja lá comprench.—

Per més que 'ls inteligents han estudiat á fondo la epidemia, no s' ha pogut trobar la causa de la efervescencia amorosa reynant.

Uns ho atribuixen als aliments, y tractan de probarho afirmant que en la major part dels comestibles, los falsificadors hi barrejan pólvora y dinamita.

Altres creuen que tot aixó son conseqüencias d' aquella estrella ab qua que va apareixe l' any passat.

Y no falta qui fa corre que la verdadera causa está en las predicacions dels liberalots y en la propaganda dels diaris avansats.

Siga com vulga, la epidemia moderna apellidada *amor fulminant* existeix, rodejada de characters y circumstancias per cert ben espantosos.

Perque sembla que l' atach vé com qui diu de *trascantó*, presentantse sense anunciarse ni ab un mal ¡Dèu vos quart!

Una dona, verbi-gracia, es avuy una persona com las demés. Puja y baixa las escalas, enra-hona ab los vehins, menja, beu, canta: en una

paraula, la veuen en plé us de sos drets artístichs y socials, sense que 's noti en ella res de particular.

Pues bè: l' endemá, van per mirársela y la veuen que...

Es á dir; no la veuen de cap manera...

¡Cóm que aquell dematí á primera hora se 'n anat á corre món ab un conquistador d' ofici!

De resultas d' aquestas tragerias, los homes formals que tenen algo que veure ab donas, passen la vida en un perpétuo sobressalt.

—¿Qué fas amagada dintre aquest quarto?— pregunta un papá, veyent á sa filla entafurada en un quarto fosch, removent baguls y sombreroeras.

—¡Perdó!— exclama la infelís criatura cayent de jonolls, al veures descuberta;—¡m' arreglava 'l *fato* per fugir aquest vespre ab lo fill petit de la portera!...—

Un jove que té relacions ab una modista, está conversant ab ella, recolzat á la máquina de cosir, quant de repent la nena s' aixeca, dihent al promès:

—Espérat, Bonifaci; desseguida pujo, vaig á buscar fil.—

Passan minuts y quarts y horas, y la noya no 's veu.

¡Qué s' ha de véure!

¡Quí sab hont deuen ser ella y 'l fil... y 'l barber del davant que se l' ha emportada!

—¡Rateta!— diu un marit, honrat per excelencia y músich per necessitat—vaig al teatro; quan acabi de tocar 'ns trobarém á la porta y vindrém junts.—

¡Pobre músich! S' acaba l' ópera, surt al carrer, busca á la sèva dona y, sí... ¡Dèu te 'n dará!

Mentres ell tocava l' ópera, ella ha tocat lo dos.

¡Qué s' hi ha de fer!

Davant de aquest cúmul d' evasions femeninas, podém consolarnos ab la reflexió que 's fa un amich mèu:

—¡Deixéu que fugin las donas!— diu—¡quan hajan fugit totas, llavoras estarém bè!...

A. MARCH.

Liceo.—Divendres: *Il Barbiere di Seviglia* per Massini y la Bellincioni: execució molt satisfactoria. Ella doná una proba més de la sèva suficiencia p' l cant llauger y de la agilitat y seguretat de son órgan vocal: además caracterisá 'l pap r de una manera acabada. ¿Y qué dirém d' ell? Que tenia ganas de vindicarse y va conseguirho. En la cavatina va agradarnos molt; en la serenata va entusiasmar-nos igual qu' en lo duo ab Figaro. Los que quatre ó cinch anys endarrera van renyir ab lo célebre tenor, cantant lo mateix Barber, divendres tingueren de reconciliar's hi. Veritat es que hi ha barbers que un días tenen la má més segura que altres.

En Cessari cantá ab desembrás la part de Figaro; en Visconti molt discretament la de D. Basilio y 'l Sr. Parera ab inteligencia la de caricato.

Diumenje á la tarde *Rigoletto* per en Massini. May s' havia vist tanta gent, repartintse aquell bè de Dèu de véu.

Y dimars benefici de 'n Goula. Lo teatro brilant;

la funció una solemnitat musical. En lo segon acte dels *Hugonots* varen pendrehi part totes las primas-donnas: no poden imaginarse un efecte més admirable. En lo terceto de Pappatacci *L'Italiana in Algieri*, van lluhirs'hi en Massini, en Cessari y en Visconti; la Borghi-Mamo va cantar divinament l' *Ave Maria* de Luzzo y una cansó italiana molt graciosa, acompanyada al piano pèl beneficiat, y aquí va entrar l' home, no ja com á director, sinó com á compositor, y com á compositor de mérit.

Las set paraulas de Jesucrist en la Creu es una sentida composició religiosa, sobria, patética y notablement instrumentada. Massini va realsarla en los dos solos que va cantar de una manera admirable Després de aquesta pessa l' *Himne al Czar Alejandro II*, que per cert es ben malaguanyat per ell. Es una composició robusta, nutrida, majestuosa, que basta per sí sola á acreditar á un mestre. Lo públich va premiarla ab una atronadora tempestad d' aplausos. Decididament, quan vinga l' hora, l' himne á la República no pot encarregar-se á ningú més que á en Goula.

De cridades á l' escena, aplausos y regalos no 'n vulgan més.

Casi n' hi havia per omplirne una botiga del carrer de Fernando.

Romea — Batalla de reynas: Drama en tres actes de Frederich Soler.—La representació de aquesta obra ha sigut un éxit. Lo públich de Romea ha confirmat lo fallo del Jurat de Reus que va premiarla.

Se tracta de las rivalitats entre D.ª Sibila de Fortiá, reyna viuda de D. Pere del Punyalet y D.ª Violant, esposa de D. Joan I L' acció está realsada ab la fábula que suposa á D. Berenguer de Abella enamorat de la reyna viuda y al pagés Huch de Mataplana, sedent de venjansa en contra d' ella, per haver sigut causa de la mort de son fill y de sa esposa.

En tota l' acció lo poeta se sobreposa al historiador.

Si está poch cuidat l' estudi de l' época, no pot negarse que 'ls personatjes y sobre tot las situacions son altament dramáticas, como ho es també 'l llenguatge que parlan aquells, més vigorós y més granat que 'l qu' hem vist usat pèl mateix autor en altrás produccions, de las moltes que ha donat á l' escena.

En los dos actes primers, hi predomina la trassa en combinar situacions y efectes; en lo tercer hi bull més la potencia dramática. Tal vegada la mateixa abundancia de recursos empleats en los actes primer y segon, produheix més aviat sorpresa que interés. Al final del acte segon sembla que s' acaba 'l drama; no obstant lo tercer surgeix de una manera natural; y complementa la producció, donant major explay á la expansió dels sentiments y passions dels personatjes.

No preteném fer l' anàlisis detinguda de una obra complicadíssima, y si sols apuntar punts de vista generals. Si alló fessem, trobaríam recursos rebuscats per produhir efectes segurs: cenyint-nos á lo segon, consigném ab gust que las bellesas escedeixen de molt als defectes y casi fan olvidarlos. Gran cosa es que una producció dramática logri aquest resultat.

Y que vá lograrlo la *Batalla de reynas* clarament ho patentisá 'l públich, aplaudint los tochs més vigorosos del diálech y las situacions més brillants de l' acció, aixís com cridant distintas vegadas al autor á la escena, sobre tot al final de tots tres actes.

De l' execució ne dirém poqueta cosa. Tots los actors treballaren ab zel; pero no n' hi ha prou ab aixó. Lo género á que pertany aquest drama, exigeix condicions especials que per punt general no reuneixen encare molts actors catalans ni de la companyia de Romea, ni de cap més. En aquest particular los autors dramátichs s' han adelantat al seus intérpretes.

Catalunya.—Estreno de la pessa *La corda sensible*, obra póstuma del malaguanyat actor y autor Sr. Palá. Es una pessa d' enredo, basada en una serie de mal-entesos que donan lloch á un sens fi de situacions cómicas. Conté ademés gran caudal de xistes y fá riure continuament.

Y aquí tens, estimat lector, las novedats de la senmana.

N. N. N.

CONFESSIÓ.

Al péu d' un confessorari,
que trista llum ilumina,
ajonollada una nina,
se confessa ab lo vicari.

Y veyent lo capellá
que á expressarse 's resisteix
sa véu suaument endolceix
y aixís torna á comensá:

—Vaja, nena, pit y fort
parla clar, no tingas por
lo que 's diu á un confessor
es igual que 's digui á un mort.

—Res tinch que siga temut
la nena contesta al pare.

—Donchs ¿per qué no dius si encare
algun amor has tingut?

—Sí, un ne tinch qu' es ma alegría.

—Veyám, ¿cóm se diu?

—Simón.

—¿Y l' estimas?

—Res del món
abandonarlo 'm faría.

— ¡Qué dius! ¡Ay desgraciada!
Encare no tens quinze anys
y ja passas tals alanyes,
y estás tant enamorada.

Y... digas, ¿ton pare ho sab?

—Com que 'n Simón cada nit
dorm ab mí als peus del meu llit...
ó de vegadas al cap.

Al sentí aixó 'l capellá
bramant igual que una fera
diu:—¿Y ton pare tolera
deixarte aixís deshonorá?
¡Apártat del costat meu,
apártat dona malvada,
des l' instant qu' ets deshonorada
no caps al temple de Dèu!

Al sentir la noya aixó
com si algú l' hagués picada,
s' alsa de una revolada
y li diu al confessò:

—Y are, ¡ahont va aquest poca pena!

Si algun altre insult me tira
arreplego una cadira
y li trenco per la eskena.

Sápiga, senyor pavana,
que 'l Simón que tant repara
es .. un mico que 'l meu pare
me va portar de l' Habana.

J. LAMBERT.

ACUDITS.

—Tú, Pere, has de ferme un favor.

—Mana com vulgas.

—Tinch la dona á punt de desocupar y desitjo
ferte padri.

SOBRE 'LS FONDOS DE LA FATXADA.

—No sabéu hont es, Sant Pere lot aquest inmens caudal que fa sigles que 's recauda per xó de la Catedral?

—Filla, no se de que 'm parlas: aquí al cel, t' ho dich ben net, d' aquels diners que anomenas no n' hem vist ni un sol xavet.

—Ab molt gust.

—Pero m' has de prometre que si naix una noya li posarás Bárbara.

—No hi tinch cap inconvenient. Y encare m' s, si es un noy li posaré *Bárbaro*. ¿Estás content?

J. CAPVERT.

En una fonda:

—Escolléu mestressa: demá desperteume á las cinch en punt

—Vágise'n descansat.

—Está molt bè: gracias anticipadas.

—¡Ah! escolti.

—Digui.

—Si fos cas que me 'n *desolvidès*, toqui vosté la campaneta alguns minuts avants.

A. PALLEJÁ.

Llissò de gramática:

Professor:—Citi un sustantiu.

Deixeble:—Pá.

Professor:—Está molt bè. ¿Y de quin género es?

Deixeble:—Vá segons. Com més blanch y més se paga més bon género.

Pensament de un poeta.

Ab la mateixa facilitat ab que reposa la papa-

llona suaument sobre las frescas fullas salpicadas de rosada; ab la mateixa facilitat ab que l' oreig gronxa la gentil rosa vermella; ab la mateixa facilitat ab que l' aucellet entona desde son niu delicadas queixas... me menjaria jo un plat de monjetas.

J ABRIL.

BALLS DE MÀSCARA.

—Tú, magriscolis, ja cal que me 'n donguis mitja d' aquesta senyorassa. Hi ha massa dona per un home sol.

SERENATA.

Al bell peu d' una finestra
d' un antich castell feudal,
un trovayre polsant l' arpa
estas queixas va exhalant:
«Hermosíssima donzella
la dels llabis de coral,
la de ròssa cabellera,
la de la véu celestial;
tú que ab ton mirar dolcíssim
vas los cors empresonant...
tú per qui sospirant penan
los més braus d' aquí al voltant;
si dignarte vols hermosa
treure 'l cap al finestral,
per donarme una esperança
serè 'l més felís mortal.
Si vols ser la mèva esposa
com una reyna estarás...
Tindrás patjes y donzellas
que á ton gust te servirán.
Dominarás com senyora,
se farà ta voluntat
encara que 'l que demanis
siga 'l més extravagant.
Al hivern, tindrem un palco
al Liceo de abonats,
y á l' istiu, perque 't refresquis
anirém á pendre banys
á Caunterets, ó Caldetas
ó bè si no tenim rals,
als baños del Astillero
qu' es allí ahont surt menos car.
Dòm donzella una resposta,
per Dèu contéstam aviat
puig que sens tú l' existencia
no la puedo soportar.»

En aixó 'l trovador calla,
y al moment, del finestral
se sent, al volguer obrirlo,
del ferro 'l xarrich-xarrach,
y una noya endormiscada
que porta uns estrenya-caps,
al cantador que abaix mira
l' hi diu ab molta fredat:
«Ja veurá, per 'quí no vingui,
que s' esbalota 'l vehinat,
y si vol lo xavo, torni
que avuy ja l' havém donat.»

JOSEPH FERRÁN ROSELL.

ESQUELLOTS

Després del carrer de Pelayo
'l carrer de Fontanella: després
de D. Ignaci, D. Francisco.

Se tracta d' empedrar lo carrer
del Arcalde, y 's tracta ademés
de arrencar los plátanos y
plantarhi acacias. Tot exactament
lo mateix qu' en lo carrer
de Pelayo.

¿Y saben per qué?

Perque aquests dos personatjes
no volen res que 'ls fassa
sombra.

Fins lo *Brusi* 's declara en
contra dels propòsits del cabildo
de la Catedral.

Y es natural: se tracta, segons
sembla, de mudar de puesto l'
actual carrer de la Pietat y de

adherir certas construccions á l' ala dels claustros
que avuy dona sobre aquell carrer.

Tots los amants de las bellesas artísticas
protestarán contra aquesta profanació.

¡Pero se 'n cometen tantas!...

L' estètica sembla estar renyida ab lo ram eclesiàstich.

Es lo que deya un mèu company:

—Si 'l clero tingués siquiera nociò de la bellesa,
ja no aniria vestit de capellá.

—¡Oh! dirá algú: podrá no haverhi bellesa; pero
hi ha comoditat. A l' hivern un capellá pot anar
fins vestit d' estoras; la sotana tot ho tapa: en
cambi á l' istiu pot anar ab camisa no més. Lo
mateix fan ab los edificis: sacrifican la bellesa á
la comoditat.

En aquest cas no desconfiém de véure trasformatos
en uns grans colomars los campanars de la Seu.

Y á propòsit de la Catedral.

Un periódich ha desenterrat un párrafo de
certa obra, escrita en lo sigle passat per un cert
capellá, que no tenia péls á la llengua.

L' obra en qüestió se titula *Viaje literario á las iglesias de España*; lo capellá s' anomenava,
Padre Villanueva y 'l párrafo insert en la página
144 del tomo 17, diu aixís:

«La portada principal de la iglesia está por
concluir y lo estará mientras no cesen las distracciones
de las contribuciones que hay para ello. Esto que parece una paradoja no lo es para
los que conocen el terreno.»

Lo párrafo en qüestió, escrit per un capellá, imprés en un llibre important, y dedicat á un cabillo catedral, val un imperi.

Perque ningú negará qu' es molt instructiu.

Aixís per exemple ara sabém que de las *irregularitats* antigüament ne deyan *distraccions*, lo qual no deixa de ser en extrém *distret*.

Sempre s' aprenen *cosas vellas*.

Mr. Pasteur ha felicitat á D. Francisco, posantse ell y 'ls seus coneixements á la seva disposició.

Sempre es un consol.

Ara supósinse que 'ls constitucionals dissidents un dia 'l treuhen de quici y que per anyadidura en Sagasta l' abandona.

Sempre li queda 'l recurs de apelar als cuidados del famós descubridor del preservatiu contra la rabia.

El *Diluvio* reproduhía un suelto relatiu als gustos que per cosas de menjar tenen certs pobles, alguns dels quals mereixen garrotadas.

Los israelitas se menjavan los llagostos.

Al Africa es molt freqüent menjar formigas.

Los negres de Narnijeri se cruspeixen las moscas, igual que 'ls indios del Estat de Nevada.

Los negres Kurilis alimentan ab carn de criatura als cranchs que després se menjan ells.

En las islas Andamans no pot casarse un home sense haverse menjant una rata viva.

Los xinos menjan gos rostit.

¿Qué diuhen? ¿Qué aixó 'ls extranya?

Donchs mirin, jo conech á uns fulanos y 'l *Diluvio* també, que sense ser negres, indios, ni xinos, van menjarse als imponents y accionistas de *La Salvadora*.

Un cas curiós en extrem:

En lo més fort de una tempestat va caure un llamp á bordo del berganti goleta *Carmencita*, penetrant en la cámara, mentres lo capitá menjava la sopa.

¡Y cosa rara! 'L llamp no li va fer cap mal, limitantse á pëndreli la cullera dels dits.

Aixó es lo que 'ls succeheix á molts homes polítichs, al estallar una revolució.

S' ha posat á la venta l' aplaudida pessa en un acte y en vers, titulada *Bona jugada*, original dels Srs. Vidal Valenciano y Roca y Roca, y estrenada últimament ab éxit extraordinari en lo Teatro de Catalunya.

Val una pesseta. A ca'n Lopez la trobarán.

L' aplaudit escriptor Sr. Molgosa y Valls m' ha enviat un exemplar de la comedia en un acte *Una resurrecció*, estrenada ab aplauso en lo Teatro del Tivoli.

Los alemanys tot ho falsifican. No 'n tenían prou ab l' ayguardent de patatas, que ara últimament fins s' han dedicat á la falsificació de bayonetes.

Los inglesos las compravan refiats, trobantse després que las tals bayone-

tas quan no 's trencavan pèl mitj, se doblegavan com si fossen de llauna.

Ab l' ayguardent, destinat á donar vida, donan la mort, y ab las bayonetes destinadas á matar, donan vida.

—«Y váyase lo uno por lo otro» dirán los paisans de 'n Bismarck.

Ara resulta que després de tants y tant llarchs dejunis, l' empressari de 'n Succi 's nega á pagarli 'ls 15,000 franchs que li tenia promesos.

Ja 'm sembla que sento al pobre Succi.

—Home, miri que aquestos quartos los necesito per menjar.

Y l' empressari li respondrá:

—¿Per menjar vosté?... Fuji, home, fuji, no fassi bromas.

D. Evaristo Arnús ha sigut nombrat senador vitalici.

Vitalici ¿ho sent D. Francisco? Vitalici.

Vosté 's quedarà sense vara y D. Evaristo continuarà sent senador.

Senador ¿ho sent D. Francisco? Senador.

¡Vaya si ho sent!

Y á pesar de sentirho 'l *Barcelonés* vá enviar l' enhorabona al acaudalat capitalista.

No hi ha res més curiós que contemplar al *Barcelonés* fent la rialleta del cunill.

BALLS DE MÁSCARAS.

—Escolta, jove, ¿sabs que ab aquesta fesomia tan extranya, no 's pot coneixe si portas careta ó si aixó es la tèva cara?

Ha pres possessió del càrrech de organista de la Catedral lo Reverent D. Joseph Roig, que desempenyava igual càrrech en la catedral de *Solsona*
 ¿Sol sona?
 ¡Ganga! Aixís costará menos de mantenir.

A Plassencia (Extremadura), s' está veyent una causa, á propòsit de la suposada resurrecció de un individu que reclama una herencia.

Una causa per l' istil de la de 'n Fontanella.
 La població hi pren una part tant activa, que fins vá amotinarse contra un testimoni, y per mantenir l' ordre, vá sortir una companyia de tropa y la guardia-civil.

Los crits van tornarse cops de pedra, y als cops de pedra la forsa va respondre ab una descargada cerrada.

Total: un paisá mort.

Moraleja: Podrán ser possibles las resurreccions dels que tenen una herencia per reclamar; pero lo qu' es aquest sí que no ressucita.

Sembla que 'ls pagesos de Tortosa han demanat al bisbe que fassa rogativas porque plougui.

—Me sembla que demanar aquestas cosas fins á cert punt es propassarse.

Perque si 'ls pagesos necessitan aygua, hi haurá altres oficis que necessitarán la sequedat, per exemple las empresas de teatro, y si l' un demana una cosa y l' altre la contraria, aixó es posar en un verdader compromís á la Divina Providencia.

Passant per davant del Café del Liceo, una mamá ab lo seu nen, aquest llegeix lo cartelón *Ostras verdes de Marennes*, y exclama:

—Mamá, cómprimen.

—Fuig tonto, respón la mamá: ¿no veus que son *verdás*? Ja 'n comprarem quan serán maduras.

EPIGRAMAS.

A las xapas trenta duros va jugarse á cara 'n Carlos, sortí *creu*, y per pagarlos va trobarse en mil apuros.

De aqueixa jugada encare va parlant per tot arréu, y ab tot y haver sortit *creu* diu que va sortirli cara.

S. Ustr.

Preguntava D. Pasqual al nen de un tal Sr. Coca porque la *A* era una vocal,

y responguè molt formal:
 —Perque 's pronuncia ab la boca.

TATONS.

Com es en extrem tant flaca porta molt cotó amagat per ser bèn feta la Paca: per aixó diu d' ella en Prat qu' es una Paca molt *paca*.

V. TARRIDA.

No tinch vena, deya un poeta y un amich li responguè:

—Aixó ray, jo puch deixárten, al quarto 'n tinch un farsell.

MIKO-MIKO.

UN FIGURIN ECONÓMICH.

Una tauleta rodona, una pantalla, un quinqué, y te me'ls resulta un traje elegant y que va bè.

CUENTOS

Contemplant las grans riquezas acumuladas en l' aparador de un argenter, deya un neo que donava 'l bras á la seva esposa:

—Ay, Tuyetas, Dèu nos guard de una tentació.

—¡Còm! exclama la Tuyetas, tota esparverada. ¿Tèns potser tentació de robar?

—Jo no dich tant.

—Mira, entrem á la iglesia y resa, resa devotament porque las tentacions que son obra del dimoni, s' allunyin.

Dit y fet.

Entraren á la iglesia y resaren tots dos devotament, y al sortir digué la Tuyetas:

—Ara, fesme un favor, digam quina es la tentació que t' ha vingut.

—Ab molt gust, Tuyetas. Sápigas que quan hi vist aquella pulsera d' or guarnida de brillants, hi tingut tentació de comprarla.

—Vès al dimoni! vá dir la Tuyetas mitj cremada.

A la porta de una iglesia hi ha assegut un pobre ab un rétol que diu: *Cego de naixement*.

Passa una senyora y li tira una moneda de dos pessetas al barret.

—¡Mosca! crida 'l pobre al veurela y agafantla y fregantsela pèl cap se posa á mirar si es bona. La senyora, sorpresa, li pregunta:

—En qué quedém ¿es cego vosté ó no es cego?

—No senyora, no 'n soch. Es que al sortir de casa hi prés un rétol per altre. Soch mut per servirla.

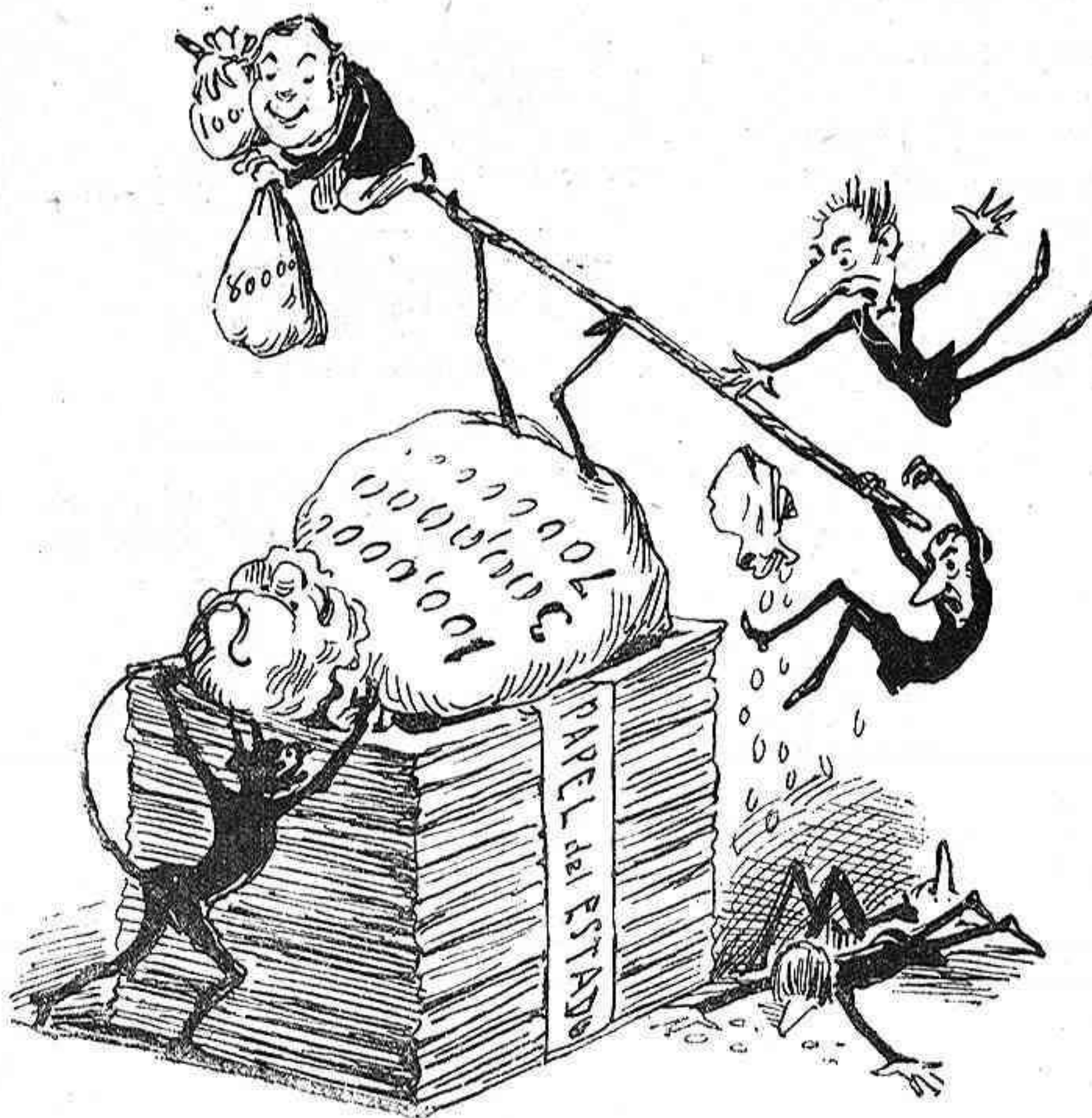
En uns exámens:

L' alumno 's queda cortat y l' examinador li diu:

—Lo perturba la pregunta?

—No senyor, no: lo que 'm perturba y m' apura es la resposta.

LA BOLSA.

Quan lo traqueteig es viu
y puja y baixa ab vigor...
jals arruinats ohu
que cridan:—Ay qué dolor!

Conversa de tardor, entre dos vells xacrosos:
—Has vist quins cambis de temperatura? Home,
aixó es horrible... No se 'n mor' poca de gent.
—Aixó ray, mentres no 'ns morim nosaltres
dos.
—Alto noy, jo ab menos me contento. Mentres
no 'm mori jo...

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—Bo-ni-cas.
2. Id. 2.ª—Can-ta-re-lla.
3. ANAGRAMA.—Maig-Magi.
4. MUDANSA.—Cor-Por.
5. INTRÍNGULIS.—Capota.
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Camilo.
7. TRENCA-CLOSCAS.—Carambolas.
8. GEROGLÍFICH.—Per repunts los sastres.

XARADAS.

I.

Prima girada la Tot
un hu-dos-tres;

á més es dama tres-quarta
mes no 'm fa res,
puig molt tres soch
per mereixer jo á n' ella
y més y tot.

RALIP.

II.

Una bestia es la primera,
la segona musical,
una carta invers-tercera
y una prenda la total.

ENDAVINALLA.

Al hospici estich tancat,
corro per la capital,
al bosch goso llibertat...
Lector, si no m' has trobat
búscam dintre l' hospital.

J. M.ª BERNIS.

ANAGRAMA.

Tant total de ballar es
mon amich Joseph Vilalta,
que quan balla sempre salta,
com si algú total li haguès.

SOCI DEL VALLESÀ.

CONVERSA.

—¿Tú coneixías Pepet
á l' Antón de cala Nena?
—¿Aquell tant aixeridet?
—Sí, 'l mateix, lo poca pena
m' ha dit que 's casava aviat.
—¿Y ab qui 's casa?

—Cosa rara,

ab la que ara jo he nombrat:
tú has dit lo nom de sa mare.

J. STARAMSA.

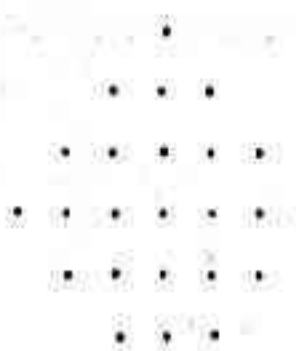
TRENCA-CLOSCAS.

TIMOTEA MARIN.

Formar ab aquestas lletras lo títol
de un drama nou.

J. CLARAMUNT.

ROMBO.

Llegit vertical y horisontalment: Primera ratlla: con-
sonant.—Segona: número.—Tercera: eyna de fuster—
Quarta: nom d' home.—Quinta: obra de sastre.—Sexta:
animal.—Séptima: vocal.

J. ABRIL VIRGILI.

GEROGLÍFICH.

J. ABRIL.

UN CAP-MAS

JUGUET CÒMICH EN UN ACTE Y EN VERS
per C. GUMÀ

Preu: 4 rals.

Se ven en la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20,
principals llibrerias, y á casa 'ls corresponsals d' aquest
periódich.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.